



ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 10-05-2006	638/06/300
Číslo: 220/06	Vyřizuje: JUDr. Urválek
Přílohy: /	

# ROZSUDEK

## JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Ing. Viery Horčicové, v právní věci žalobce **Města Březová nad Svitavou**, se sídlem v Březové nad Svitavou, Moravské náměstí 1, právně zast. advokátem JUDr. Milanem Břeněm, se sídlem ve Svitavách, nám. Míru 28, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

### Odůvodnění:

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jako „ÚOHS“) v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16.7.2004 doručeného žalobci dne 19.7.2004 oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí a dalších úkonů zadavatele – žalobce – učiněných při zadávání veřejných zakázek, a to:

- a) "Sídliště 50 rodinných domků Březová nad Svitavou - Špitálské pole - II", zadané podle § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb. a zákona č. 256/2000 Sb. (dále jen "zákon"), a to písemnou výzvou ze dne 16.10.2000.
- b) "Sídliště rodinných domků Březová nad Svitavou - Špitálská pole (12 ks domů typu "L", 5 ks domů typu "řadový", 6 ks domů typu "dvojdomek")", zadané podle § 49 odst. 1 zákona, a to písemnou výzvou ze dne 27.11.2000, která byla změněna písemnou výzvou ze dne 8.12.2000, na základě které došlo ke změně počtu "řadových domků" na 5 ks.
- c) "Sídliště rodinných domků Březová nad Svitavou - Špitálská pole (14 ks domů typu "L", 1 ks domů typu "řadový", 6 ks domů typu "dvojdomek")", zadané podle § 49 odst. 1 zákona, a to písemnou výzvou ze dne 21.12.2000.

Později ÚOHS ve věci zadání veřejné zakázky specifikované pod písm. a) správní řízení zastavil, neboť odpadl důvod řízení.

Pokud jde o veřejné zakázky popsané pod písm. b) a c), došel ÚOHS k závěru, že žalobce závažně porušil ust. § 3 odst. 1, 2 z.č. 199/1994 Sb., v tehdy platném znění (dále zákon o VZ) tím, že veřejné zakázky na uvedené stavební dodávky (viz. písm. b) a c) zadal výzvami více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 téhož zákona, aniž k tomu byly splněny zákonné předpoklady, neboť celková výše peněžitého závazku stanovená podle § 67 téhož zákona přesáhla 20 mil. Kč a v tomto smyslu ÚOHS vydal dne 16.9.2004 rozhodnutí č.j. VZ/S133/04-153/4857/04-GS. Základem k tomu, proč ÚOHS došel k závěru, že žalobce porušil ust. § 3 odst. 1, 2 v návaznosti na § 67 odst. 1 zákona o VZ byla interpretace a výklad právě ust. § 67. ÚOHS uzavřel, že veřejné zakázky specifikované pod písm. b) a c) spočívaly v plnění stejného druhu z důvodu, že šlo o investiční akci žalobcem připravovanou a lokalizovanou ve shodném místě a čase (rozpočtovém roce) - viz. konec posledního odstavce na straně 6 uvedeného rozhodnutí - že realizace stavby v rozsahu 50 rodinných domků byla zadavatelem připravována v jednom rozpočtovém roce, ..... - viz. začátek prvního odstavce na straně 7 uvedeného rozhodnutí - že k závažnému porušení zákona došlo okamžikem zaslání výzev zájemcům, tedy 27.11.2000 a 21.12.2000 - viz. poslední věta na straně 8 uvedeného rozhodnutí.

Žalobce tedy touto žalobou napadá rozhodnutí vydané žalovaným - předsedou Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2R 82/04-Hr ze dne 31.1.2005, které bylo dne 11.2.2005 doručeno žalobci, a to v celém jeho výroku, jímž potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. VZ/S133/04-153/4857/04-GS ze dne 16.9.2004 a podaný rozklad zamítl a současně s tím napadá i předcházející rozhodnutí vydané Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže č.j. VZ/S133/04-153/4857/04-GS ze dne 16.9.2004.

Rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže považuje žalobce za nezákonná, a to z těchto důvodů:

- žalovaný resp. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže porušili ustanovení § 33 odst. 2 ve spojení s § 3 odst. 1, 2 správního řádu, když nedali účastníkovi řízení (žalobci) poučení o možnosti ani samotnou možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění. Za dodržení této zákonné normy nelze v žádném případě považovat postup uvedený v závěru Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16.7.2004, neboť zákon výslovně požaduje, aby uvedená výzva nebo možnost účastníka se vyjádřit byla účastníkovi dána až poté, co správní orgán shromáždí potřebné podklady (v době oznámení o zahájení správního řízení správní orgán tyto podklady shromážděné neměl resp. o ně naopak v uvedeném oznámení žalobce žádá) a účastník se tak bude moci k tomuto podkladu vyjádřit a případně se vyjádřit i ke způsobu jeho zjištění.

- žalovaný a též Úřad pro ochranu hospodářské soutěže na daný případ nesprávně aplikovali právní normu - § 67 odst. 1 zákona o VZ a tuto normu nesprávně vyložili. O rozdílném způsobu nahlížení na tuto právní normu jak žalovaným, tak Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže v tomto případě svědčí odkazy na části rozhodnutí zmíněné v této žalobě v článku I. Zatímco Úřad pro ochranu hospodářské soutěže považuje za nutné provádět součet peněžitých závazků, které zadavateli (žalobci) vzniknou ze zadání veřejné zakázky v jednom rozpočtovém roce, v situaci, kdy realizace stavby byla zadavatelem připravována v jednom rozpočtovém roce - viz. strana 7 první odstavec rozhodnutí č.j. VZ/S133/04-153/4857/04-GS tak žalovaný uvádí a aplikaci § 67 odst. 1 zdůvodňuje tím, že se musí jednat o veřejné zakázky realizované zadavatelem v jednom rozpočtovém roce - viz. první odstavec strany 4

rozhodnutí č.j. 2R 82/04-Hr. Naprosto není zřejmé, co se oním všeobjímajícím a universálním slovem "realizované" rozumí. Žalobce upozorňuje též na skutečnost, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže např. v rozhodnutí č.j. VZ/S191102-15115936/02-če vycházel při svém rozhodování z aplikace § 67 odst. 1 zákona o VZ tak, že ho vyložil tím způsobem, že "Pouze v případě pokud by zadavatel uzavřel oba dodatky ve stejném rozpočtovém roce (např. v roce 2000), považoval by orgán dohledu oba dodatky za jednu veřejnou zakázku, kdy výše peněžitého závazku by se rovnala součtu finančního plnění z obou uzavřených dodatků smlouvy" - viz. třetí odstavec od konce uvedeného rozhodnutí. Je tedy evidentní, že žalovaný resp. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže aplikuje a vykládá předmětnou právní normu § 67 ve stejných případech odlišně, což je nepřipustné.

V tomto případě žalobce učinil výzvu postupem dle § 49 odst. 1 zákona o VZ 27.1.2000 (viz. specifikace pod písm. b) a dne 31.12.2000 uzavřel smlouvu o dílo; dále pak dne 21.12.2000 žalobce učinil výzvu postupem dle § 49 odst. 1 zákona o VZ (viz. specifikace pod písm. c) a dne 29.1.2001 uzavřel smlouvu o dílo. Z uvedeného je zřejmé, že k uzavření smluv o dílo došlo v rozdílných letech a tedy i v rozdílných rozpočtových rocích (nikoli v jednom rozpočtovém roce). Žalobce také upozorňuje na skutečnost, že v případě § 67 odst. 1 zákona o VZ se hovoří o součtu všech peněžitých závazků, které zadavateli vzniknou ze zadání veřejné zakázky v jednom rozpočtovém roce. Jestliže zákon o VZ používá pojem peněžitý závazek a sám zákon o VZ neobsahuje legální definici tohoto pojmu, není možné tento pojem vykládat jinak, než jak je obecně chápán a pojímán, tedy ve smyslu a v souladu s § 488 a § 489 občanského zákoníku. Z těchto ustanovení je evidentní, že pojmu závazek se užívá pro označení dlužnickovi povinnosti, když této povinnosti naopak odpovídá pohledávka (právo na plnění) věřitele - povinnost i pohledávka jsou pak obsahovými znaky závazkového právního vztahu - typicky smlouvy. Žalobce dále uvádí, že v § 67 odst. 1 zákona o VZ je použito slovo "vzniknou" a nikoli slovní spojení "mohou vzniknout", což potvrzuje právní názor žalobce, že peněžitý závazek zadavatele vzniká až v okamžiku uzavření smlouvy o dílo (resp. jiné smlouvy), což je plně v souladu s § 489 občanského zákoníku. Žalobce dále poznamenává, že ze samotného zadání veřejné zakázky nevzniká zadavateli žádný peněžitý závazek (ten může vzniknout pouze v případě provedení výběru nejvhodnější nabídky a následného uzavření smlouvy, čímž vzniká závazkový právní vztah, jehož obsahem je právě i peněžitý závazek zadavatele). Žalobce zdůrazňuje, že v obou výzvách učiněných dle § 49 odst. 1 zákona o VZ si vyhradil v čl. 12.1 možnost zrušit výzvu i odmítnout všechny předložené nabídky - tj. neuzavřít smlouvu se žádným uchazečem. Z toho je patrné a i z výkladu § 49 odst. 11 zákona o VZ, že z pouhého zadání veřejné zakázky nemůže vzniknout zadavateli přímo peněžitý závazek (např. může vzniknout toliko povinnost zadavatele posoudit nabídku, hodnotit nabídku, provést výběr nejvhodnější nabídky - i když toto posledně jmenované povinnosti vůbec být nemusí vzhledem k zadavatelem uplatněné výhradě ve smyslu § 49 odst. 11 zákona o VZ) - je tedy zjevné, že vznik peněžitého závazku je podmíněn řadou skutečností a mezi jinými vůbec provedením výběru nejvhodnější nabídky a samozřejmě uzavřením vlastní smlouvy.

Žalobce si též dovolí poznamenat, co již uváděl v podání ze dne 30.7.2004, že při dodržení pravidel řádného nakládání s veřejnými prostředky nebylo možné bez neúměrného zadlužení obce, které nepřipadalo v úvahu, provést bytovou výstavbu jiným způsobem. Žalobce toto uvádí i z důvodu, že při výkladu § 67 odst. 1 zákona o VZ používaného žalovaným by bylo nutné se zadáváním veřejných zakázek v těchto situacích (kdy je v podstatné míře dána závislost výstavby na dotacích z vnějších zdrojů - zejména ze státního rozpočtu či jiných fondů) vyčkávat vždy do následujících let tj. pokud by subjekt učinil výzvu např. ve smyslu § 49 odst. 1 zákona o VZ v den 1. ledna jakéhokoli roku, pak by musel bez ohledu na vývoj

situace (např. bez ohledu na to, že má obdržet další dotaci na další etapu výstavby nebo jinou výstavbu obdobného typu) vyčkat do dalšího roku a to minimálně do 1. ledna následujícího roku (tím by zákonitě o dotaci v daném roce přišel a v příštím by ji dostat nemusel). I z tohoto pohledu má žalobce zato, že žalovaný i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vykládali § 67 odst. 1 zákona o VZ naprosto odtrženě od reality a i v rozporu se zásadami "zdravého rozumu".

K námitkám žalobce uvádí žalovaný následující:

K namítanému porušení ustanovení § 33 odst. 2 v návaznosti na ustanovení § 3 odst. 1 a 2 správního řádu žalovaný pouze uvádí, že k naplnění této jeho zákonné povinnosti došlo právě výzvou obsaženou v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16.7.2004. Žalovaný v této době již znal skutkový stav z dokumentace o zadání veřejných zakázek, kterou mu žalobce doručil dne 2.7.2004 na základě výzvy ze dne 17.6.2004. Dne 7.7.2004 pak žalobce doručil žalovanému rovněž své stanovisko k zadání veřejných zakázek. V oznámení o zahájení správního řízení pak žalovaný po žalobci jako zadavateli požadoval pouze dodatečné předložení některých chybějících dokladů a současně ho vyzval ve smyslu ustanovení § 33 správního řádu, aby se vyjádřil k podkladu řízení i ke způsobu jeho zjištění, případně navrhl jeho doplnění, přičemž mu k tomu stanovil přiměřenou lhůtu s konstatováním, že po jejím uplynutí již bude ve věci rozhodnuto. Žalobce svého práva nahlédnout do spisu a provádět další úkony ve smyslu ustanovení § 33 správního řádu nevyužil a ani žádným způsobem neprojevil úmysl tohoto práva využít. Pro úplnost pak žalovaný pouze podotýká, že v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadání předmětných veřejných zakázek vycházel žalovaný pouze z listinných materiálů, které mu předal žalobce, a proto byl žalobce již z tohoto důvodu obeznámen s veškerými podklady rozhodnutí. Jeho práva jako účastníka správního řízení tak postupem Úřadu nebyla dotčena. Pro úplnost pak žalovaný uvádí, že obdobný právní názor zastává i Vrchní soud v Olomouci ve svém rozsudku ze dne 29.6.2000 č. j. 2A 5/2000.

K výkladu ustanovení § 67 odst. 1 zákona se žalobce účelovou interpretací některých výroků napadených rozhodnutí snaží dovodit, že žalovaný a předseda Úřadu se v názoru na tento výklad liší. K tomu žalovaný uvádí, že předseda Úřadu ve svém rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí žalovaného, mimo jiné uvádí, že "v šetřeném případě zadavatel jako dvě samostatné veřejné zakázky zadal v jednom rozpočtovém roce (v listopadu a prosinci 2000) dvě etapy výstavby jednoho urbanistického celku - sídliště rodinných domků, a tedy se zjevně jednalo o zakázky, jejichž předmět plnění je stejného druhu." Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že předseda Úřadu je v tomto smyslu s názorem žalovaného jednotný, když zastává stanovisko vyplývající z dlouhodobé aplikační praxe žalovaného jako orgánu dohledu ve smyslu ustanovení § 51 zákona, prezentovaný i v napadeném rozhodnutí žalovaného konstatováním, že šetřené veřejné zakázky "mají všechny znaky veřejných zakázek spočívajících v plnění stejného druhu, neboť se jedná o investiční akci zadavatelem připravovanou a lokalizovanou ve shodném místě a čase (rozpočtovém roce). V odkazu na dřívější rozhodnutí žalovaného z roku 2000 pak žalovaný uvádí, že v každém správním řízení rozhoduje samostatně s přihlédnutím k veškerým specifikům tohoto konkrétního případu, a tedy prostým vytržením jeho závěrů z kontextu těchto případů nelze vytvářet obecně platná stanoviska. Pro úplnost však žalovaný uvádí, že v odkazovaném případě byly oba citované dodatky uzavřeny v časovém rozmezí tři čtvrtě roku. V šetřeném případě je však bezpochyby zřejmé, že uzavřením obou smluv o dílo zadavatel realizoval jednu celistvou stavební akci, a to v jednom čase a na jednom místě, navíc realizovanou jedním dodavatelem. Jedná se tak o jedinou veřejnou zakázku spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona věta první, kterou však zadavatel rozdělil

na dva menší celky a použil zjednodušený způsob zadání veřejné zakázky výzvou více zájemcům podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona. V tomto smyslu je proto nerozhodné, ve kterém konkrétním roce byly uzavřeny obě předmětné smlouvy o dílo, neboť postup zadavatele nese znaky účelového obcházení zákona.

K námitkám zadavatele ohledně nereálnosti žalovaným zastávaného výkladu zákona, na jehož základě by zadavatel údajně byl nucen vyčkat se zadáním jedné veřejné zakázky formou výzvy dle ustanovení § 49 odst. 1 zákona vždy jeden celý rozpočtový rok, uvádí žalovaný, že v případě větších investičních akcí, o jakou se jedná i v šetřeném případě, je zadavateli vždy zřejmý celkový objem prací, který v rámci této akce hodlá realizovat. Zadavatel je povinen zohlednit celkový budoucí peněžitý závazek a veřejnou zakázku zadat adekvátně k němu, tedy nejčastěji formou obchodní veřejné soutěže, přičemž předmět plnění veřejné zakázky je možno rozdělit na jednotlivá dílčí plnění a tyto realizovat odděleně. Vždy je však při zadávání veřejných zakázek nutné zachovat adekvátní konkurenční prostředí tím, že zadavatel nezneužije zjednodušeného způsobu zadání veřejné zakázky, a tedy nedojde ke zúžení zákonem garantovaného okruhu potenciálních zájemců o veřejnou zakázku.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalovaný navrhuje žalobou jako nedůvodnou zamítnout.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu vztahujícího se k řízení v této věci před správními orgány obou stupňů.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem žádný z účastníků nevyslovil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V první řadě se soud zabýval žalobní námitkou procesního charakteru, kdy žalobce tvrdí, že žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán porušil ustanovení § 33 odst. 2 ve spojení s § 3 odst. 1, 2 správního řádu, když nedali účastníkovi řízení poučení o možnosti ani samotnou možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho odkladu ke způsobu jeho zjištění. Soud zde uvádí, že je zde třeba plně souhlasit s vyjádřením žalovaného, tedy že k naplnění uvedené zákonné povinnosti žalovaného došlo právě výzvou obsaženou v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16.7.2004. Jak to vyplývá z předloženého spisového materiálu, žalovaný v této době již znal skutkový stav z dokumentace o zadání veřejných zakázek, kterou mu žalobce doručil 2.7.2004, na základě výzvy ze dne 17.6.2004. Navíc dne 7.7.2004 pak žalobce doručil žalovanému rovněž své stanovisko zadání veřejných zakázek. V oznámení o zahájení správního řízení žalovaný o žalobci jako zadavateli požadoval pouze dodatečné předložení některých chybějících dokladů a současně ho vyzval ve smyslu ustanovení § 33 správního řádu, aby se vyjádřil k podkladu řízení i ke způsobu jeho zjištění, případně navrhl jeho doplnění, přičemž mu k tomu stanovil přiměřenou lhůtu s konstatováním, že po jejím uplynutí již bude ve věci rozhodnuto. Je třeba také dodat, že v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadání předmětných veřejných zakázek vycházel žalovaný pouze z listinných materiálů, které mu

předal žalobce, a proto byl žalobce již z tohoto důvodu obeznámen s veškerými podklady rozhodnutí.

Další a poslední žalobní námitka směřovala proti nesprávné aplikaci a výkladu § 67 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek č. 199/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Toto ustanovení zní tak, že při použití tohoto zákona je rozhodující celková výše peněžitého závazku bez daně z přidané hodnoty, který vznikne zadavateli ze zadání veřejné zakázky, spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu. Spočívá-li zadání veřejné zakázky v uzavření několika samostatných smluv, je rozhodující součet všech peněžitých závazků, které zadavateli vzniknou ze zadání veřejné zakázky v jednom rozpočtovém roce. V tomto případě jde tedy o to, zda se předmětný případ váže na shora citované ustanovení věty první nebo věty druhé. V předmětném případě žalobce učinil výzvu postupem dle § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek dne 27.11.2000 a dne 31.12.2000 uzavřel smlouvu o dílo, pak dále dne 21.12.2000 učinil tutéž výzvu tímtež postupem a dne 29.1.2001 uzavřel smlouvu o dílo. Zde je nerozhodné, kdy došlo k uzavření smluv o dílo, ale kdy byla učiněna výzva postupem dle § 49 citovaného zákona. Obě tyto výzvy byly učiněny v jednom kalendářním roce, tudíž i v jednom rozpočtovém roce. Sám zadavatel postupoval dle zákona o zadávání veřejných zakázek již, když učinil samotnou výzvu, tedy 27.11.2000 a 21.12.2000. Je tedy nepochybné, že od této doby se řídil postupem dle zákona o zadávání veřejných zakázek. Dále je třeba uvést, že v šetřeném případě je zřejmé, že uzavřením obou smluv o dílo zadavatel realizoval jednu celistvou stavební akci, a to v jednom čase a na jednom místě, navíc realizovanou jedním dodavatelem. Proto má tato veřejná zakázka znak veřejné zakázky spočívající v plnění stejného druhu, neboť se jedná o investiční akci zadavatelem připravovanou a lokalizovanou ve shodném místě a čase (rozpočtovém roce). Z tohoto důvodu je nepochybné, že na tento případ se vztahuje ustanovení § 67 odst. 1 věta první zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť se jedná o zadání veřejné zakázky spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu. Je třeba souhlasit s vyjádřením žalovaného, že v tomto případě se jedná o účelové obcházení zákona ze strany zadavatele. V tomto ohledu je zcela irelevantní námitka, že při dodržení pravidel řádného nakládání s veřejnými prostředky nebylo možné bez neúměrného zadlužení obce, které nepřipadalo v úvahu, provést bytovou výstavbu jiným způsobem. Zde je třeba opět souhlasit s vyjádřením žalovaného, že v případě větších investičních akcí, je zadavateli vždy zřejmý celkový objem prací, který v rámci této akce hodlá realizovat. Zadavatel je povinen zohlednit celkový budoucí peněžitý závazek a veřejnou zakázku zadat adekvátně k němu, tedy nejčastěji formou obchodní veřejné soutěže, přičemž předmět plnění veřejné zakázky je nutno rozdělit na jednotlivá dílčí plnění a tyto realizovat odděleně. Vždy je však při zadávání veřejných zakázek nutné zachovat adekvátní konkureční prostředí tím, že zadavatel nezneužije zjednodušeného způsobu zadání veřejné zakázky a tedy nedojde ke zúžení zákonem garantovaného okruhu potencionálních zájemců o veřejnou zakázku.

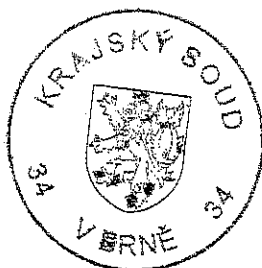
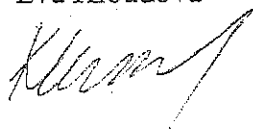
S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v celém rozsahu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, které by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, nadto přiznání náhrady žádných nákladů žalovaný nepožadoval. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 28.2.2006

Za správnost vyhotovení:  
Eva Kloudová



JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v. r.  
předseda senátu